

Arrest

nr. 69 827 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 12 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U verklaarde heel uw leven in Ferizaj (Kosovo) gewoond te hebben. Op 29 maart 2010 zou u samen met uw man (A.(...) B.(...), O.V. 6.607.618) en uw 4 minderjarige kinderen Kosovo illegaal verlaten hebben. U zou in België aangekomen zijn op 2 april 2010 en vroeg hier diezelfde dag nog asiel aan. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. (Twee incidenten gepleegd door Albanezen of Ashkali.)

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw man, uitgereikt op 22 maart 2010 te Ferizaj; het nationaliteitsbewijs van uw man, uitgereikt op 22 maart 2010 te Ferizaj.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw man werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaart u dat al uw problemen eigenlijk te maken zouden hebben met het feit dat uw grootvader, B.(...) B.(...), van 1990 tot 2000 voorzitter van de Roma in Ferizaj geweest zou zijn, meer bepaald van een pro-Servische partij (gehoorverslag CGVS 13). Wat deze verklaring betreft, kan echter de vraag worden gesteld waarom Ashkali en Albanezen in Ferizaj u nu na 10 jaar om deze reden ineens het leven moeilijk zouden maken. U heeft bijgevolg onvoldoende elementen aangebracht om aannemelijk te maken dat deze reden daadwerkelijk aan de basis zou liggen van beide door u aangehaalde incidenten.

Wat er ook van zij, internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze uitgeput zijn. Op de vraag of u de plaatselijke Roma leider over uw problemen verteld heeft, antwoordt u positief. U verklaart een lokale Roma-leider ‘H.(...) M.(...)’ aangesproken te hebben naar aanleiding van de verkrachting van uw vrouw, waarop deze u weggestuurd zou hebben omdat het hem niet geïnteresseerd zou hebben (gehoorverslag CGVS 13). Aan de geloofwaardigheid van deze verklaring kan echter ernstig getwijfeld worden, aangezien u niet de correcte naam opgaf van de plaatselijke Roma leider in Ferizaj, hoewel u hem nochtans persoonlijk gecontacteerd zou hebben. Bovendien zou uw vrouw verklaren dat u nooit beroep gedaan zou hebben op de plaatselijke Roma leider (gehoorverslag A.(...) CGVS 6). Wat er ook van zij, bij een incident in Kosovo is de eerste officiële beschermingslijn de Kosovaarse politie (KP). U verklaart echter geen beroep gedaan te hebben op de lokale politie, omdat daar enkel Albanezen zouden werken en deze ‘elkaar onderling helpen’ (gehoorverslag CGVS 13 en 16). U gaf nochtans aan persoonlijk nooit problemen gehad te hebben met de politie in Kosovo (gehoorverslag CGVS 16) om deze vrees te onderbouwen. Volgens de informatie van het CGVS blijkt overigens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. U wijst eveneens op uw angst om naar het politiekantoor te gaan, omdat dit zich op ongeveer 2 kilometer van uw huis bevindt en u vreesde om onderweg geslagen te zullen worden (gehoorverslag CGVS 16). Deze vrees heeft u er echter niet van weerhouden om nog na dit incident, meer bepaald op 22 maart 2010, uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs op het gemeentehuis af te halen. U verklaart dat u toen vergezeld werd door uw buurman M.(...) (gehoorverslag CGVS 7), waardoor het eerder bevreemdend is dat u geen gelijkaardige oplossing bedacht zou hebben om naar het politiekantoor te kunnen gaan om klacht neer te leggen in verband met de door u aangehaalde incidenten. Bijgevolg zijn de door u aangehaalde redenen geen afdoende verklaring voor uw nalaten.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, zou bescherming door de lokale autoriteiten – in casu de politie- in Ferizaj (Kosovo) voor alle mensen toegankelijk zijn, waardoor niet gesteld kan worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in voornoemde Conventie van Genève niet op de

bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit niets blijkt immers dat u voor uw problemen geen of onafdoend beroep kon / zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de autoriteiten, in casu de politie, niet kunnen optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf. De bedoeling van het indienen van een klacht is net om verdere problemen te kunnen vermijden. In dit verband kan bovendien nog worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de politie anno 2010 in Kosovo wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht wordt besteed aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het politieonderzoek dat in september 2009 werd ingesteld naar aanleiding van een (valse) petitie van 20 Roma-families uit de wijk Halit Ibishi ondersteunt deze vaststelling.

Gezien uw wantrouwen jegens de Kosovaars-Albanese en Ashkali politieagenten, had u bijgevolg nog altijd terecht gekund bij EULEX. Op hen zou u echter evenmin beroep gedaan hebben, met als uitleg dat u geen Engels kent en de tolken ginds Albanezen zouden zijn (gehoorverslag CGVS 14). Tot slot zou u ook nooit KFOR ingeschakeld hebben, eveneens omwille van de taalbarrière (gehoorverslag CGVS 14). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie buurvrouw L.(...) na de aanval van die twee gemaskerde mannen bij jullie thuis wel degelijk KFOR op de hoogte gebracht zou hebben (gehoorverslag A.(...) CGVS 6). De tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw vrouw ondergraaft eerst en vooral de geloofwaardigheid van een dergelijk ondernomen actie. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat KFOR vervolgens volledig nagelaten zou hebben om ter plekke bij u thuis poolshoogte te komen nemen (gehoorverslag A.(...) CGVS 6). In geval van ernstige incidenten blijkt dit immers wel degelijk hun werkwijze te zijn. Het is bovendien eveneens bevreemdend dat KFOR, ondanks de verklaring van uw vrouw dat er over dit incident wel degelijk diezelfde dag nog aangifte bij hen werd gedaan, uitdrukkelijk stelt in een rapport van 22 april 2010 dat er zich de laatste tijd geen etnisch geïnspireerde incidenten in de regio Ferizaj voorgedaan zouden hebben.

Gezien de lokale aard van uw probleem, werd u gevraagd naar de mogelijkheid om uw huis te verkopen en elders in Kosovo te gaan wonen. Als antwoord hierop verklaart u niet terug naar Kosovo te kunnen, omdat u ervan overtuigd bent dat men uw huis nu wel al platgebrand en in beslag genomen zal hebben (gehoorverslag CGVS 16). Gevraagd naar de reden waarom u dit denkt, antwoordt u dat 'ze de huizen van de Roma met de grond gelijkmaakten en daar dan hun huis op bouwden' (gehoorverslag CGVS 16). In dit verband dient opgemerkt te worden dat dergelijke feiten zich wel degelijk voorgedaan hebben in 1999. Deze gebeurtenissen dienen echter in de context gezien te worden van het oorlogsconflict dat op dat moment volop aan de gang was en de algemene situatie die daar onmiddellijk op volgde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Ferizaj wel degelijk ojectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruimte tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij

bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw vrouw zag evenmin toekomst in een mogelijke hervestiging elders in Kosovo, omdat u ginds geen familie zou hebben (gehoorverslag A.(...) CGVS 8). Deze verklaringen kunnen echter niet als afdoende reden beschouwd worden.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer is als bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit wordt hier immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. B. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 69 826 van 10 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.B. verworpen.

Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), de “algemene” motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vaststelt tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw en dat deze tegenstrijdigheid handelt over het al dan niet beroep doen aan de plaatselijke Roma-leider. Verzoeker herhaalt dat zijn echtgenote werd verkracht en dat ze aan een ernstige post-traumatische stresssyndroom lijdt, waardoor het moeilijk is om haar daarover aan te spreken. Verzoeker bevestigt dat hij de plaatselijke Roma leider heeft aangesproken naar aanleiding van de verkrachting van zijn vrouw. Hij stelt ook dat hij niet naar de politie durfde te gaan. Als Roma wordt verzoeker gediscrimineerd. Verzoeker herhaalt dat hij 10 keer werd geslagen en dat zijn angst te hoog was. Verzoeker stelt in subsidiaire orde dat hij, gelet op zijn feitenrelaas en de nog steeds aanwezig zijnde conflictsituatie in Kosovo, voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker problemen zou hebben gekend omwille van zaken die zich 10 jaar geleden afspeelden. Daarnaast maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij de voorziene beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Verzoeker beweert de lokale Roma-leider te hebben aangesproken, terwijl hij niet de correcte naam opgaf van deze plaatselijke leider. Bovendien verklaarde verzoekers vrouw dat hij nooit beroep heeft gedaan op de plaatselijke Roma leider. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk waarom hij dan geen beroep heeft gedaan op de lokale politie. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt in dit verband dat de bescherming door de politie in Ferizaj voor alle mensen toegankelijk is. Verder blijkt dat er genoeg alternatieven voor minderheden zijn, naast de lokale politie, om bescherming te verkrijgen. Het Commissariaat-generaal stelt tevens dat de verklaringen omtrent het beroep doen op EULEX en KFOR dubieus zijn, waardoor verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij niet op de alternatieve beschermingsmogelijkheden beroep kon doen. De reden waarom verzoeker niet elders in Kosovo kon gaan wonen, is evenmin aannemelijk. Tot slot vermeldt het Commissariaat-generaal dat de voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan zijn bevindingen, aangezien verzoekers identiteit en nationaliteit niet wordt betwist.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet weinig aannemelijk is dat Ashkali en Albanezen in Ferizaj verzoeker na 10 jaar omwille van de bewering dat verzoekers grootvader tot 2000 voorzitter van de Roma zou geweest zijn, ineens het leven moeilijk zou maken. Deze vaststelling blijft bijgevolg gehandhaafd.

2.5. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het beroep doen op de lokale Roma-leider probeert te weerleggen door te wijzen op een post-traumatische stresssyndroom van zijn echtgenote. De Raad merkt op dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over het contact met de Roma-vertegenwoordiger blijkens de bestreden beslissing in de eerste plaats gestoeld is op de vaststelling dat verzoeker niet de correcte naam kon geven van deze persoon. Verzoeker laat deze vaststelling ongemoeid, zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verder merkt de Raad op dat verzoeker zijn bewering dat zijn echtgenote aan post-traumatische stresssyndroom zou lijden geenszins met concrete gegevens onderbouwt. Hij legt namelijk gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit haar problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid (RvS, nr. 131.793 van 26 mei 2004), noch toont hij aan dat de beweerde problemen een invloed zouden hebben op haar verklaringen. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319) en waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker stelt enkel dat hij niet naar de lokale politie of internationale autoriteiten durfde te gaan omdat hij te bang was omdat hij tien keer werd geslagen. Door te wijzen op zijn angst, toont verzoeker echter niet aan dat hij geen toegang had tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker brengt immers niets in tegen de uitgebreide informatie van de commissaris-generaal met betrekking tot de beschermingsalternatieven, in het bijzonder Kosovo Police, Eulex en KFOR wier hulp aan de minderheden als toereikend wordt beschouwd. Verzoeker brengt evenmin iets in tegen de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakte waarom hij niet elders in Kosovo kon gaan wonen waardoor rechtsgeldig kon worden besloten dat verzoeker over voldoende beschermingsalternatieven beschikte.

2.7. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige

schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie in Kosovo toont hij niet dat deze situatie zou kunnen vallen onder de definitie uit artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/2 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 2008 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN